

הגמרא מביאה תירוץ אחר על דברי המשנה: **וְאִיִּקְעִית אִמָּא** – ואם
תרצה תוכל ליישב כך, **הָא מְנִי** – משנתינו בשיטת רבי יהודה היא.
מבררת הגמרא: **הִי רַבִּי יְהוּדָה** – לאיזה מדברי רבי יהודה כוונת
התירצן. **אִילֵּיקָא** – אם תאמר לדברי רבי יהודה בענין דבבל, ומה
הם דבריו, **דִּתְנִינָא**, אמר הכתוב (בראשית כד א) **וְאִבְרָהִם זָקֵן בָּא
בְּמֵימֵי וְה' בֵּרַךְ אֶת אֲבִרָהִם כָּכָל**, ומהי הברכה שברכו, **רַבִּי מֵאִיר**
אֹמֵר, שְׁלֹא הָיָה לוֹ בֵּת. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, שְׁהָיָה לוֹ בֵּת, וּכְבָּל שְׁמָה.
מקשה הגמרא: אם כוונת התירצן לדברי רבי יהודה אלו שם' ברך
את אברהם בבת, **אִמָּוֵר דְּשִׁמְעָתָ לִיה** לרבי יהודה – והרי כל מה
שלמדת מדברי רבי יהודה בברייתא, **בְּרִיתָא נָמִי לֹא חֲסִידָא רַחֲמֵנָא**
לְאַבְרָהִם – שבת גם לא החסיד ה' לאברהם נוסף על כל מה
שברכו, אבל **דְּעֲדִיפָא מִפֶּן** – שבת טובה לאדם מבן, מִי שְׁמַעְתָּ לִיה
– האם למדת דבר זה מדברי רבי יהודה בברייתא.
משיבה הגמרא: **אִלָּא** כוונת התירצן **לְהָא רַבִּי יְהוּדָה** – לדברי רבי
יהודה אלו, **דִּתְנִינָא**, מִצְוָה לאדם לזון את הַבָּנוֹת שלו, וְקָל וְחֹמֶר
שמצוה לתת מזונות לָבָנִים שלו. והטעם מבארת הגמרא: כיון
דְּעֲסָקִי בְּתוֹרָה. אלו דְּרַבִּי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, מִצְוָה לזון את
הַבָּנוֹת וְקָל וְחֹמֶר לָבָנוֹת. ומפרשת הגמרא: שהטעם הוא כדי דִּלָּא
לִיתְלוֹן – שלא יצטרכו לחזר אחר מזונותיהן ויתבזו. ומשנתינו
שאמרה שהאב נותן יותר לבתו מבנו, בשיטת רבי יהודה היא,
שאמר מצוה לאדם לזון את בנותיו יותר מבניו.
הגמרא מביאה ברייתא הקשורה למשנתינו ומבררת פירושה: **אִלָּא**
הָא דִּתְנִינָא – ששנינו בברייתא יִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָּה, הִזְכֵּר נוֹטֵל שְׂשֻׁה
דִּינָרִין של זהב, כלומר, מנה ומחצה. וְהִנֵּקְבָה נוֹטֵלֶת שְׁנֵי דִינָרִין
שהוא חצי מנה. **בְּמֵאָר** – באיזה אופן מדובר.
רב אשי מפרש את הברייתא: **אִמָּר רַב אַשִּׁי**, אֲחִירִיתָה לְשִׁמְעָתָ
קָמִית דְּרַב בְּהֵנָא – אמרתי ברייתא זו לפני רב כהנא, ופירשה לי
בְּמִסְרָם – במהפך ומערב את דבריו, דָּאִמָּר אֵם תֵּלֵד אֲשֵׁתִי תֹאמִים
יֵצֵא הַזָּכָר תְּחִלָּה יִטּוֹל מֵאֲתָנִים, וְהִנֵּקְבָה שְׂתַצָּא אַחֲרָיו לֹא תִטּוֹל וְלֹא
כָּלִיב. ואם תצא הנקבה תְּחִלָּה תִּטּוֹל מִנָּה וְהַזָּכָר שִׂיֵּצֵא אַחֲרֶיהָ יִטּוֹל
מִנָּה. ומעשה שהיה וְיִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָה – תֹאמִים, וְלֹא יִדְעִין הִי
מִיֵּצִיָּהּ נֶפֶק בְּרִישָׁא – ואיננו יודעים מי מהם יצא ראשון, ולכן הִזְכֵּר
שְׁקִיל לְ(לֹקַח) מִנָּה מִמֶּה נֶפֶשֶׁךְ – כיצד שתעלה בדעתך לומר, בין
אם יצא ראשון, שהרי אמר האב שיטול מאתים. ובין אם יצא
אחרון, שהרי אמר האב שיטול מנה. וְאִידָּךְ מִנָּה – והמנה השני, מן
המאתים שאמר האב שיטול רק אם יצא הזכר ראשון, אותו מנה
הָיָה מִמּוֹן תְּמוּסָל בְּסָפֶק לְמִי הוּא שִׁיר וְחֹלְקִין אותו, והזכר נוטל
מאה וחמשים והנקבה חמשים. וזה מה שנאמר בברייתא 'הזכר
נוטל ששה דינרין והנקבה נוטלת שני דינרין'.
הגמרא מביאה ברייתא נוספת ומבררת את פירושה: **וְהָא דִּתְנִינָא**,
יִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָה אֵין לוֹ אִלָּא מִנָּה, הִכִּי מְשַׁבְּחָתָ לָהּ – באיזה אופן
מדובר. **אִמָּר רַבִּינָא**, ברייתא זו מדברת בְּמִשְׁבָּרֵי, שלא אמר שיתן
לולד אלא למבשר.

אִלָּא לְאַבִּי שסובר שהוא בריה בפני עצמה ולכן אינו נוטל כלום,
מֵאָר – מהו שכתוב בברייתא נִיזוֹן בְּכֶת, והרי אף מזונות הוא אינו
נוטל כבת.
מתרצת הגמרא: וְלִמְעֻמֵּיךְ לְרַבָּא – ולפירושו של רבא הסובר
שדוחין אותו ויש לו כבת, גם יקשה **מֵאָר יוֹרֵשׁ בְּכָן**, שמשמע
שנוטל כבן, והרי בין בנכסים מועטים ובין בנכסים מרובים אינו
נוטל כבן, אִלָּא ודאי כך תפרש את הברייתא, 'יורש כבן' כלומר,
רַאוי לִירֵשׁ כבן בנכסים מרובים, שהרי אם אין שם יורש אלא הוא,
הוא נוטל את הנכסים, וְאֵין לוֹ – כיון שהזכרים דוחין אותו אצל
הנקבות ואומרים לו הבא ראייה שאתה זכר. **הָכָא נָמִי יִרְשׁ אַבִּי**
את מה שאמרו בברייתא 'רַאוי לִיזוֹן' שהוא רַאוי לִיזוֹן בנכסים
מועטים כמו הבנות, וְאֵין לוֹ כיון שהבנות דוחות אותו ואומרות לו
הבא ראייה שאתה בת, ותזוֹן כמנון.
שנינו במשנתינו: **הָאִמָּר אֵם יִלְדָּה אֲשֵׁתִי זָכָר וְכָל יִטּוֹל מִנָּה**, ילדה
זכר יטול מנה. נקבה מאתים, ילדה נקבה נוטלת מאתים.
שואלת הגמרא: מכך שהמשנה כותבת דין זה, ונותנת דוגמא
שאדם נותן לבתו יותר מבנו, לְמִיִּמְרָא – האם באה משנתינו לומר,
דְּבֵת עֲדִיפָא לִיה מִפֶּן – שבת טובה היא לאדם מבן, וְהָא אִמָּר רַבִּי
יְהוֹנָן מְשוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי, כָּל שְׂאֵינִי מְנִית בֶּן לִיּוֹרֵשׁוֹ, הַקְדִּישׁ
בְּרוּךְ הוּא מֵלֵא עֲלֵיו עֲבָרָה – שונא אותו, שְׁנֵאָמֵר בפרשת הירושה
(במדבר כח ה) **וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי יָמוּת וְבֶן אֵין לוֹ**
וְהַעֲבַרְתָּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְבֵתוֹ וְאֵין לשון הַעֲבָרָה נֹאמֵר בפרשה זו, אִלָּא
ללמד שהקב"ה מלא עלינו עֲבָרָה. ומגן שעברה הוא לשון כַּעַס
ושנאה, שְׁנֵאָמֵר בנבואת צפניה (צפניה א טו) על יום הדין לעתיד
לבוא, **יּוֹם עֲבָרָה הַיּוֹם הַזֶּה**, יוֹם צָרָה וּמִצְוָקָה, יוֹם שֹׁאָה וּמִשְׁוֹאָה,
יוֹם חֲשֵׁךְ וְאִפְלָה, יוֹם עֶזְרָא וְעֶרְפָּל.
מתרצת הגמרא: לְעֵינֵי רִישָׁה – להוריש את נכסיו לילדיה, אכן בן
עָדִיף לִיה לאב, כמו שנאמר בדרשת רבי שמעון בן יוחי, אבל לְעֵינֵי
הַרְוּוּחָה – לתת לילדיה את מזונותיהם, בְּתוֹ עֲדִיפָא לִיה, מְשוּם
שאֵינָה יכולה לחזר אחר מזונותיה בזכר, ומשנתינו אינה לענין
ירושא אלא להרווחת מזונות של בנו ובתו, ולכן נותן האב לבתו
יותר מבנו.
שמואל מתיר את דברי המשנה באופן אחר: וְשְׁמוּאֵל אִמָּר, הָכָא
– כאן במשנתינו, בְּמִסְבָּרָתָ עֲסָקִין – מדובר באשה שילדת
לראשונה, וְכִדְרֵב הַקְדָּא, דָּאִמָּר רַב הַקְדָּא בְּתַחֲלָה, סִימָן נָפֶה
לָבָנִים, ולכן נותן האב לבתו יותר מבנו, ולא נאמר שהקב"ה מלא
עברה אלא על זה שאין לו בן כלל.
הגמרא מביאה שני פירושים שנאמרו מדוע 'בת תחלה סימן יפה
לבנים': **אִמָּא דָּאִמָּר** – יש שאמרו דְּמִרְבָּנָא לְאַחָה – שהבת
מגדלת את אחיה, וְאִמָּא דָּאִמָּר, דִּלָּא שְׁלֵמָא בִּיה עֵינָא בִּישָׁא –
שלא ישלוט באביה עין הרע, ואם לא יולד לו בן תחילה, לא
יאמרו כמה מרובים בניו של זה.
הגמרא מביאה את דעת רב חסדא שהעדיף בנות מבנים: **אִמָּר רַב**
הַקְדָּא, וְלִידֵי בְּתָן עֲדִיפָן לִי מִבְּנֵי – ולי בנות טובות לי מבנים.

אגרות קודש

ב"ה, א' סיון, תשי"ב

ברוקלין, נ.י.

... כיון שכפי מכתבו הנה הכלה היא בת כהן, הרי עפ"י דר"ל צריך הוא להוסיף כח בלימודו
ובשיעוריו בתורה למען שיתקרב למעלת תואר תלמיד חכם עכ"פ כפי יכולתו.

אינו כותב למתי קבעו זמן הנשואין בשעה טובה ומוצלחת, ומהראוי אשר נוסף על שיעוריו
הנ"ל ישתדל לגמור את המשניות כל הששה סדרים אם יש עדיין איזה חדשים עד זמן החתונה, או
עכ"פ סדר אחד או שנים אם זמן החתונה בקרוב, ובכל אופן ילמוד מסכת כלה. ויתן השי"ת שיהי הכל
בשעה טובה ומוצלחת ולמזל טוב.

בבא בתרא דף קמא עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שני) קפט

1 דִּתְנִינָא, מִי שֶׁאִמְרַה, הַמְבַשְּׂרִי בְּמָה נִפְסָר – וְנִתְחַן (נִתְחַן) רְחֻמָּה שֶׁל אִשְׁתִּי –
2 אִיזוּה וּלְדָ אִשְׁתִּי יִלְדָה, אִם יִבְשְׂרֵנִי שִׁילְדָה זָכָר, יִשְׁוֹל הַמְבַשֵּׁר מִנָּה.
3 וּבֵא אֶחָד וְאָמַר לוֹ אֶשְׁתְּךָ יִלְדָה זָכָר, נִשְׁוֹל הַמְבַשֵּׁר מִנָּה. וְאִם אִמְרַה,
4 אִם יִבְשְׂרֵנִי בִּילִידָה נְקֵבָה יִשְׁוֹל מִנָּה, וּבֵא אֶחָד וְאָמַר לוֹ אֶשְׁתְּךָ יִלְדָה
5 נְקֵבָה, נִשְׁוֹל הַמְבַשֵּׁר מִנָּה. אֲבָל אִם בִּישְׂרוּ שְׁתֵּי יִלְדָה אֶשְׁתֹּךָ זָכָר וְנְקֵבָה
6 – תְּאֻמִּים, אֵין לוֹ לַמְבַשֵּׁר מֵאֻמִּים, אֲלֵא מִנָּה אֶחָד בְּלִבָּד. וְכֵן מִה
7 שֶׁנֶּאֱמַר בְּבִרְיֵיתָא לַעֲוִל 'לִידָה זָכָר וְנִקְבָה אֵין לוֹ אֵלָא מִנָּה', הוּא
8 בְּמַבְשֵׁר לְאִדָם הַזֶּה שִׁילְדָה אֶשְׁתֹּךָ תְּאֻמִּים.
9 הַגְמָרָא מְבַרְרָת אֶת הַנֶּאֱמָר בְּבִרְיֵיתָא שִׁילְדָה זָכָר אוֹ נִקְבָה אֵין לוֹ
10 אֵלָא מִנָּה. שׁוֹאֲלָת הַגְמָרָא: הֲוֵא זָכָר וְנְקֵבָה – תְּאֻמִּים לֹא אֲמַר
11 הָאֵב, וּמִדּוּעַ יִשְׁוֹל הַמְבַשֵּׁר מִנָּה. מְשִׁיבָה הַגְמָרָא: דְּאֲמַר הָאֵב נָמִי,
12 אִם יִבְשְׂרֵנִי עַל לִידָת זָכָר וְנְקֵבָה, נָמִי יִשְׁוֹל מִנָּה.
13 שׁוֹאֲלָת הַגְמָרָא: אֲלֵא אִם דִּיבֵר הָאֵב בְּכָל הָאוֹפְנִים הִיכּוּלִים
14 לְהִתְקִיִם, לְמַעוּשֵׁי מַאי – אִיזוּה מְקַרָה בְּכוּנָתָה הָאֵב לַמַּעַשׂ שְׁבוּ לֹא
15 יִתְּן לַמְבַשֵּׁר כְּלוּם. מְשִׁיבָה הַגְמָרָא: לְמַעוּשֵׁי נָפֹל – שֶׁאִם יִבְשֵׁר לוֹ,
16 אֶשְׁתְּךָ יִלְדָה וּלְדָ וּמֹת, לֹא יִשְׁוֹל הַמְבַשֵּׁר כְּלוּם.
17 הַגְמָרָא מְבִיאָה אֶת פְּסִיקְתּוֹ שֶׁל רַב הוּנָא לַעֲנִין הַקְנָאָה לַעוֹבֵר
18 וּמִקְשָׁה עֲלֵיו מְדַבְּרִי מִשְׁנֵיתוֹ: הֲוֵא דְּאֲמַר לֵה לְדִבְתֵּיהּ – [לֹא-אֶשְׁתֹּךָ]
19 שְׁהִיתָה מְעוּבֵרָת, נִכְסִי לְהָאִי דְּמַעְבְּרָתָ – כָּל נִכְסִי יִהְיוּ לַעוֹבֵר זֶה.
20 אֲמַר רַב הוּנָא, אֵין בְּדַבְּרֵיו כְּלוּם, כִּיּוֹן דְּהוּי מוֹכָה לַעוֹבֵר, וְהִלְכָה
21 הִיא שְׁהִמּוּכָה לַעוֹבֵר לֹא קִנָּה.
22 רַב נַחְמִן מְקַשֶּׁה עַל דְּבִרֵי רַב הוּנָא: אִיתִיבִיה רַב נַחְמִן לְרַב הוּנָא,
23 דְּהִי שְׁנִינּוּ בְּמִשְׁנֵיתוֹ (מִקְ) הָאֻמִּר, אִם יִלְדָה אִשְׁתִּי זָכָר יִשְׁוֹל מִנָּה,
24 וְיִלְדָה זָכָר נִשְׁוֹל מִנָּה, כְּלוּמַר, שְׁהַעוֹבֵר קִנָּה אֶת הַמְנָה שֶׁהִתְחַיֵּב לוֹ
25 אִבּוֹ, וּלְדַבְּרֵיהּ, הִיא הַמּוֹכָה לַעוֹבֵר לֹא קִנָּה. אֲמַר לֵיה רַב הוּנָא לְרַב
26 נַחְמִן, מִשְׁנֵיתוֹ, אִינִי יוֹדֵעַ מִי שֶׁנֶּאֱמָר – אִינִי יוֹדֵעַ בִּישִׁית מִי הִיא, וְאֵין
27 הִלְכָה כְּמוֹתָהּ.
28 הַגְמָרָא מְבַרְרָת אִם יֵשׁ תַּנָּא הַסּוֹבֵר שְׁהַמּוֹכָה לַעוֹבֵר הַעוֹבֵר קִנָּה,
29 וְלַהַעֲמִיד מִשְׁנֵיתוֹ כִּתְנָא זֶה. מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וּמִדּוּעַ אוֹמַר רַב הוּנָא
30 שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ לַמְשַׁנְתִּינוּ בִּישִׁית מִי הִיא, וְלִימָא לֵיה – וְיֹאמַר רַב
31 הוּנָא שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ כְּשִׁית רַבִּי מֵאִיר הִיא, דְּאֲמַר אֲדָם מִקְנָה דְּכָר שְׁלֵא
32 בָּא לְעוֹלָם – אֲדָם יוֹכֵל לְהַקְנוֹת לְחַבְרֵיו חֶפֶץ שְׁעִידִין לֹא נִבְרָא.
33 וְכַשֵּׁם שֶׁאֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת דְּבַר שְׁלֹא נִבְרָא, כֵּךְ אֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת לַעוֹבֵר
34 שְׁעִידִין לֹא בֹא לַעוֹלָם.
35 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: אִימֹר דְּשִׁמְעָתָ לֵיה לְרַבִּי מֵאִיר – בִּאִיזוּה אוֹפֵן
36 שְׁמַעַת שְׂרַבִּי מֵאִיר אִמְרַה אֶת דְּבִרְיוֹ, זֶהוּ כְּשֶׁמִּקְנָה אֶת הַחֶפֶץ שְׁלֹא
37 בֹא לַעוֹלָם לְרַבִּי שֶׁשֵּׁנִינּוּ בְּעוֹלָם, שְׁקוּנָה הַחֶפֶץ כְּבֵר נִמְצָא בְּעוֹלָם.
38 אֲבָל לְרַבִּי שֶׁאִינוּ בְּעוֹלָם מִי שְׁמַעַת לֵיה, וְלֹא אִמְרַה רַבִּי מֵאִיר
39 שֶׁאֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת חֶפֶץ לַמִּי שְׁאִינוּ נִמְצָא בְּעוֹלָם. וְלִכֵּן מִי שֶׁמִּקְנָה
40 לַעוֹבֵר שְׁלֹא יֵצֵא לְאִוִיר הָעוֹלָם גַּם לְדַעַת רַבִּי מֵאִיר אֵין הַקְנָתָהּ
41 הַקְנָאָה, וְאִי אֲפֹשֶׁר לַהַעֲמִיד מִשְׁנֵיתוֹ כְּדַעַת.
42 הַגְמָרָא מְבַרְרָת אִם אֲפֹשֶׁר לַהַעֲמִיד אֶת מִשְׁנֵיתוֹ כְּשִׁית רַבִּי יוֹסִי.
43 מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וְלִימָא לֵיה – וְיֹאמַר רַב הוּנָא שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ בִּישִׁית רַבִּי
44 יוֹסִי הִיא, דְּאֲמַר עוֹבֵר קִנָּה, וְרַב הוּנָא עֲצָמוּ יִסְבּוֹר כְּחֻכְמִים
45 הַחוּלְקִים עַל רַבִּי יוֹסִי. וּמַחְלֻקְתָּהּ הִיא בְּמַה דִּתְנִין (בְּמֹת 10), בֵּת
46 יִשְׂרָאֵל שְׁנִית לְכַהֵן וּמֹת, וְהִנִּיחָה מְעוּבֵרָתָ, לֹא יֵאבְלוּ עַבְדֵּיהָ
47 בְּתֵרוּמָהּ, מִפְּנֵי חֻלְקוֹ שֶׁל עוֹבֵר, שְׁהַעוֹבֵר נִחְשָׁב כִּישְׂרָאֵל וְלֹא כְּכַהֵן,
48 וְלִכֵּן שִׁוִּיל אֶת עַבְדֵּי אִבּוֹ הַכְּנַעֲנִים לֵאכּוֹל בְּתֵרוּמָהּ, וְאִינוּ מֵאֲכִיל
49 אֶת אִמּוֹ בְּתֵרוּמָהּ, דְּכָרִי רַבִּי יוֹסִי. וּמוֹכָח אִם כֵּן, שְׁדַעַת רַבִּי יוֹסִי

50 שְׁהַעוֹבֵר יוֹכֵל לְקַנּוֹת, שְׁהִרִי כִּיּוֹן שְׁהוּא אֶת עַבְדֵּי אִבּוֹ,
51 פּוֹסְלִם מִלֵּאכּוֹל בְּתֵרוּמָהּ.
52 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: אֵין לְהוֹכִיחַ מְדַבְּרִי רַבִּי יוֹסִי שְׁעוֹבֵר קוּנָה, כִּיּוֹן
53 שֶׁשֵּׁאִי יִרְוּשָׁה הַבָּאָה מֵאִילָתָה שְׁאֵין אֲדָם צָרִיךְ לְכוּתָהּ לוֹ, אֵלָא
54 מִעֲצָמָה הִיא נּוֹפֶלֶת לוֹ, וְלִכֵּן גַּם עוֹבֵר יוֹכֵל לְקַנּוֹתָהּ, אֲבָל מִתְנָה
55 שְׁצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בָּהּ קִנָּין אֵין הַעוֹבֵר יוֹכֵל לְקַנּוֹתָהּ. וְלִכֵּן אִי אֲפֹשֶׁר
56 לַהַעֲמִיד אֶת מִשְׁנֵיתוֹ כְּרַבִּי יוֹסִי, מִשּׁוּם שְׁלֹא דִּיבֵר רַבִּי יוֹסִי אֵלָא
57 בִּירוּשָׁה.
58 הַגְמָרָא מְבַרְרָת אִם אֲפֹשֶׁר לַהַעֲמִיד אֶת מִשְׁנֵיתוֹ כְּשִׁית רַבִּי יוֹחָנָן
59 בֵּן בְּרוּקָה. מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וְלִימָא לֵיה – וְיֹאמַר רַב הוּנָא שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ
60 כְּשִׁית רַבִּי יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה הִיא, דְּאֲמַר לֹא שֶׁנָּא יִרְוּשָׁה וְלֹא שֶׁנָּא
61 מִקְנָה, וְאֵת שְׁנֵיהֶם אֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת לַעוֹבֵר. דִּתְנִין (לַעֲוִל קל) רַבִּי יוֹחָנָן
62 בֵּן בְּרוּקָה אוֹמַר, אִם אֲמַר הָאֵב קוֹדֵם שְׁמַת עַל מִי שֶׁרָאוי לְיִוְרָשׁוֹ,
63 כְּגוֹן, בֵּן אֶחָד מִבְּנֵיו אוֹ בֵּת אֶחָת מִבְּנוֹתָיו, שִׁירֵשׁ אֶת כָּל נִכְסָיו,
64 דְּכָרִי קִימִין. וּמִשְׁמַע מְדַבְּרִי רַבִּי יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה שֶׁאֲפִילוֹ לַעוֹבֵר
65 שְׁעִידִין לֹא נּוֹלֵד, דְּבִרֵּי הָאֵב קִימִים, הִרִי שְׁלַדַּעַתוֹ אֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת
66 לַעוֹבֵר.
67 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: אִימֹר דְּשִׁמְעָתָ לֵיה – בִּאִיזוּה אוֹפֵן שְׁמַעַת לְרַבִּי
68 יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה שֶׁאִמְרַה אֶת דְּבִרְיוֹ, זֶה הוּא רַק כְּשֶׁמִּקְנָה אֶת נִכְסָיו
69 לְרַבִּי שֶׁשֵּׁנִינּוּ בְּעוֹלָם, כְּגוֹן בֵּן הַקִּיִּים כְּבֵר בְּעוֹלָם, אֲבָל לְרַבִּי שֶׁאִינוּ
70 בְּעוֹלָם מִי אֲמַר, וְכִיּוֹן שְׁלֹא אִמְרַה כֵּן, מִנֵּין לֵנוּ שְׁסוֹבֵר שֶׁאֲפֹשֶׁר לְהַת
71 מִתְנָה לַעוֹבֵר.
72 הַגְמָרָא מְבַרְרָת אִם אֲפֹשֶׁר לַהַעֲמִיד אֶת מִשְׁנֵיתוֹ כְּשִׁית רַבִּי יוֹחָנָן
73 בֵּן בְּרוּקָה וּבְצִירּוֹף דְּבִרֵּי רַבִּי יוֹסִי. מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וְלִימָא לֵיה רַב
74 הוּנָא, שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ כְּכָרִי יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה הִיא שֶׁאֲפֹשֶׁר לְהַקְנוֹת נְחֻלָּה
75 לַמִּי שְׁרָאוי לְיִוְרָשׁוֹ. וְסָבֵר לֵה רַבִּי יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה כְּכָרִי יוֹסִי שֶׁאֲפִילוֹ
76 כְּשֶׁהוּא וּלְדָ הוּא יוֹרֵשׁ, וְאֵין חִילּוּק בֵּין נְחֻלָּה הִנִּיתָתָ עַל יְדֵי
77 הַמּוֹרִישׁ לְיִוְרָשָׁה הַבָּאָה מֵאִלָּיָה.
78 דּוּחָה הַגְמָרָא: מִי יִימֹר דְּסָבֵר לֵה רַבִּי יוֹחָנָן בֵּן בְּרוּקָה כְּכָרִי יוֹסִי,
79 וְלִכֵּן אִי אֲפֹשֶׁר לַהַעֲמִיד אֶת מִשְׁנֵיתוֹ כְּשִׁיתוֹ.
80 הַגְמָרָא רּוֹצָה לַהַעֲמִיד אֶת דְּבִרֵּי הַמְשַׁנָּה בְּאוֹפֵן אַחֵר שְׁבוּ אֵין
81 הַהַקְנָאָה נַעֲשִׂית לַעוֹבֵר. מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וְלִימָא לֵיה רַב הוּנָא
82 שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ אִינֵה עוֹסֶקֶת בֹּאֵב שְׁהַבְטִיחַ לִיתֵן מִתְנָה לְבָנוּ אוֹ לְבִתּוֹ
83 שִׁוּלוֹדוֹ לוֹ, אֵלָא בְּמִבְשְׂרֵנִי, שֶׁאִמְרַה הָאֵב מִי שִׁיבְשְׂרֵנִי שְׁנוֹלֵד לִי זָכָר
84 אוֹ נִקְבָה אֶתֵּן לוֹ כֵּךְ וְכָךְ. וְאוֹתוֹ מְבַשֵּׁר הִרִי קִיִּים וְאֵין כֹּאֵן הַקְנָאָה
85 לַעוֹבֵר שְׁלֹא בֹא לַעוֹלָם.
86 דּוּחָה הַגְמָרָא: אִי הָכִי – אִם כֵּךְ תִּפְרֹשׁ אֶת הַמְשַׁנָּה, מִהוּ דְּקִתְנִי
87 סִיפָא, 'וְאִם אֵין שֶׁם יוֹרֵשׁ אֲלֵא הוּא' – הַטְּמַטּוֹם יוֹרֵשׁ הַכָּל וְאִי
88 מְדוּבֵר בְּמִבְשְׂרֵנִי, יוֹרֵשׁ מֵאִי עֲבִידְתֵּיהּ, הִרִי אֵין הַמְבַשֵּׁר יוֹרֵשׁ כְּלוּם.
89 אֵלָא וְדֹאִי מְדוּבֵר כְּשִׁתּוֹן מִתְנָה לְנוֹלֵד.
90 הַגְמָרָא רּוֹצָה לַהַעֲמִיד אֶת דְּבִרֵּי הַמְשַׁנָּה כְּשֶׁכְּבֵר יֵצֵא הוֹלֵד לְאוֹיֵר
91 הָעוֹלָם. מְקַשָּׁה הַגְמָרָא: וְלִימָא לֵיה – וְיֹאמַר רַב הוּנָא, שֶׁמִּשְׁנֵיתוֹ
92 אִינֵה עוֹסֶקֶת בֹּאֵב שְׁהַבְטִיחַ לִיתֵן מִתְנָה לְבָנוּ אוֹ לְבִתּוֹ שִׁוּלוֹדוֹ לוֹ,
93 אֵלָא מְדוּבֵר בְּשִׁילְדָה אֶשְׁתּוֹ כְּבֵר, וְאוֹמַר הָאֵב אִם יִלְדָה זָכָר אוֹ
94 נִקְבָה אֶתֵּן לוֹלֵד כֵּךְ וְכָךְ. וְאֵין כֹּאֵן הַקְנָאָה לַעוֹבֵר שְׁלֹא בֹא לַעוֹלָם.
95 דּוּחָה הַגְמָרָא: אִי הָכִי – אִם כֵּךְ תִּפְרֹשׁ אֶת הַמְשַׁנָּה, מִהוּ דְּקִתְנִי
96 סִיפָא – שְׁכֻתוֹב בְּסִיפָא 'וְאִם אֲמַר כָּל מַה שֶּׁתִּלְדָּ אִשְׁתִּי יִשְׁוֹל, הִרִי זֶה
97 יִשְׁוֹל' וּמִדּוּעַ נֶאֱמַר בְּמִשְׁנָה 'כָּל שֶׁתִּלְדָּ' בְּלִשׁוֹן עֲתִידָהּ, וְהִרִי 'כָּל
98 שֶׁתִּלְדָּ' בְּלִשׁוֹן עֲבֵר מִיָּעִי לֵיה.

לא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", כדי שהכניסה לארץ תיכף ומיד תהיה באופן הכי נעלה.